

SOPHIA
MONEY-COUTTS
DE CHECKLIST

VERTALING ERICA VAN RIJSEWIJK

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Sophia Money-Coutts

Oorspronkelijke titel: *The Wish List*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: ТОТА / Erica van Rijsewijk

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Hanna Nemeth / Trevillion Images

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0883 7

ISBN 978 94 027 6287 7 (e-book)

NUR 302

Eerste druk januari 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Sophia Money-Coutts asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Twee, vier, zes, acht, tien...’ mompelde ik terwijl ik met twee treden tegelijk de trap op liep. Shit. Elf treden. Een oneven aantal betekende dat het etentje niet goed zou gaan.

Het begon allemaal op die absurde avond bij Claridge’s. Toen kwam de lijst tot stand. Als het kalmste lid van mijn luidruchtige, strijdlustige familie zag ik vaak tegen etentjes met hen op. Maar vermoedelijk zou deze avond wel bijzonder pijnlijk worden, en daarom telde ik terwijl ik de zonnige avond in liep ook de treden van de voetgangerstunnel bij Hyde Park. Dat spelletje noemde ik Gevolgen. Als er een even aantal treden was geweest, zou het etentje goed verlopen. Dan zou er geen drama zijn en werd bewezen dat mijn familie zich normaal kon gedragen. Maar nee hoor, elf treden, verdorie. Dat voorspelde niet veel goeds.

Op zich zou het een feestelijke avond worden, omdat Mia zich had verloofd met Hugo. Mijn halfzus had ja gezegd op het huwelijksaanzoek van een man met de intelligentie en gevoeligheid van een pannenkoek, en iedereen werd geacht daar enthousiast over te zijn. Patricia, mijn stiefmoeder, was bijna spontaan uit elkaar geknald van vreugde bij het idee dat haar dochter zou gaan trouwen met een man die een zegelring droeg, in een Mercedes reed, lid was van een golfclub in Surrey en meer dan twee ton per jaar verdiende met zijn werk voor de verzekeringsmaatschappij Wolf & Partners.

Ik zag het minder zitten. Ik wist wel waarom Mia ja had gezegd. Iedereen leek tegenwoordig ja te zeggen. Ze zeiden ja tegen elkaar, op een strand of op een berg, en wisten vervolgens niet hoe snel ze hun zeshonderdtweënvijftig beste vrienden op Instagram moesten vertellen dat ze ja hadden gezegd, soms met de

hashtag #IsaidYes om het nog eens breed uit te meten. Een idiote hashtag, want niemand zou immers ooit een foto plaatsen boven de hashtag #IsaidNo, of wel soms?

Mia had een week geleden haar foto gepost vanaf een terras van een chic Italiaans restaurant. Haar linkerhand, die ze voor haar borst hield, was prominent in beeld gebracht, zodat we de knoep van een diamant om haar vinger allemaal goed konden zien. Haar nagels waren fuchsiaroze, haar blonde bob was geborsteld en haar huid zag er glad uit door make-up die bedoeld was om naturel over te komen, maar waar ze die ochtend toch wel mooi een uur aan had besteed – ze had de verlovingsring een maand eerder in de la met Hugo's boxershorts zien liggen en had op dat moment beseft dat hij van plan was haar ten huwelijk te vragen.

Op de foto kon je achter Mia Hugo nog net zien, alsof hij op het laatste moment was komen aanrennen voor zijn eigen verlovingsfoto. Eronder had Mia alleen maar geschreven: #IsaidYes, maar ook: #sparkly, #dreamscometrue, #heputaringonit, #shine-brightlikeadiamond, #happytears, #togetherforever en, tot slot, alleen maar: #love. Ik had een hele tijd naar die foto zitten turen terwijl ik probeerde te bedenken welke hashtag ik het ergst vond. Moest dat nou echt, die verwijzingen naar zowel Beyoncé als Rihanna in een socialmediapost die was bedoeld om de wereld te attenderen op je verlovingsfoto? Ik was tweeëndertig, maar door dit soort onzin voelde ik me negenhonderd.

Opnieuw schudde ik mijn hoofd bij de gedachte aan die hashtags. Mijn halfzussen en ik zaten heel anders in elkaar; dat had ik altijd al geweten. Mia en Ruby hadden zelfvertrouwen, haar dat zat zoals het hoorde te zitten, en wisten precies wie welke Kardashian-zus was. Voor mij gold dat allemaal niet. Toch waren we samen opgegroeid, en we waren in ons krappe ouderlijk huis in Zuid-Londen blijven wonen. Zij waren closer met elkaar dan met mij; ze vormden bijna hun eigen twee-eenheid. Soms vond

ik dat vervelend, als ik hen hoorde lachen bij elkaar op de kamer, of wanneer ze op onze bank voor de tv met hun benen op elkaars schoot zaten, terwijl ik altijd in een aparte fauteuil zat. Op betere dagen hield ik mezelf voor dat dit alleen maar een kwestie van biologie was; zij waren volle zussen en daar kon ik niet tegenop. Maar ook al werd die liefde niet helemaal beantwoord, toch hield ik van hen alsof ze mijn volle zussen waren, en het leek me beter om me maar te schikken in hun kwalijke gewoontes (zoals mascara afvegen aan de handdoeken, nooit een mok in de vaatwasser zetten en mijn yoghurt opeten) dan te verkassen en het risico te lopen huisgenoten te krijgen die nog veel erger waren.

Maar ik had nooit gedacht dat een van hen zo anders kon zijn dan ik dat ze zou besluiten te trouwen met de allersaaieste man van heel Engeland. Toch togen we nu allemaal naar Claridge's om daarop te proosten, omdat Mia had laten weten dat ze daar over een kleine vier maanden haar bruiloft wilde vieren. Dat leek snel, alsof ze Hugo zo vlug mogelijk aan zich wilde binden, maar Mia beweerde dat bruiloften in de winter veel 'chiquer' waren dan zomerse trouwerijen. Ze zou bessen in haar bruidsboeket laten verwerken en op de receptie glühwein laten schenken. Ze was helemaal vol van dat soort details. Ook had ze al bedacht dat Ruby en ik haar bruidsmeisjes moesten worden, dus bereidde ik me er al somber op voor dat ik me in een outfit zou moeten hijsen met de kleur van kots.

Allemaal zouden we die avond naar Claridge's gaan, behalve mijn vader dan, omdat hij de Engelse ambassadeur in Argentinië was en al negen jaar in een edwardiaans herenhuis in Buenos Aires woonde. Hij kon niet naar huis vliegen voor het diner, had hij me in een e-mail verontschuldigend uitgelegd, omdat hij een afspraak had met een van Argentinië's grootste exporteurs van sojabonen.

Als pap ook zou zijn gekomen, had ik dit avondje helemaal niet

erg gevonden. Hoewel we om de paar weken mailden (ik hield hem op de hoogte van nieuwe geschiedenisboeken en hij stuurde me korte updates terug, die meestal over het weer gingen), miste ik zijn fysieke aanwezigheid en zou ik willen dat hij dichterbij was en meer deel uitmaakte van mijn leven. Maar de sojabonenmagnaat ging voor, dus zou ik het die avond moeten doen met alleen het gelukkige paar, Patricia en Ruby. Als die tenminste kwam opdagen. Ruby, die gezegend was met de jukbeenderen van Kate Moss en de borsten van een barbiepop, was model. Of dat probeerde ze althans te zijn. Ze stond al een paar jaar ingeschreven bij een modellenbureau, maar was alleen nog gecast voor advertenties voor wasmiddel en tandpasta. Laatst was ze gevraagd door Senokot, dat middel tegen constipatie, om een reeks posters te maken die in de metro zouden komen te hangen, maar dat aanbod had ze afgeslagen. ‘Je zult Kylie Jenner nooit op zoiets kunnen betrappen, Flo,’ had ze thuis in de keuken tegen me gezegd.

Toch beschouwde ze zichzelf als ‘iemand met een creatief beroep’, wat inhield dat ze er een ander tijdschema op na leek te houden dan de rest van ons huishouden, alsof tijd maar iets burgerlijks was waar zij zich niets van aan behoefde te trekken.

Een keer was Ruby met kerst pas thuisgekomen toen wij de kalkoen allang ophadden. Patricia had tegen die tijd al een halve fles Bailey’s achter de kiezen en eiste dat pap een van zijn relaties bij de regering zou inschakelen om uit te vissen waar ze zat. Maar dit vergaande idee werd van tafel geveegd toen Ruby kort na vijven binnen kwam zetten. Ze beweerde dat de accu van haar telefoon leeg was, dat de bussen niet volgens schema reden en dat haar creditcard was geblokkeerd, wat weer betekende dat haar Uber-account was bevroren. ‘Ach, arme schat toch,’ had Patricia met dubbele tong gelald, en ze drukte Ruby tegen haar borst. ‘Dan moeten we een andere creditcard voor je regelen. Henry? HENRY! Kun jij een andere kaart voor Ruby aanvragen?’

Nogmaals schudde ik mijn hoofd. Patricia zou die avond vrijwel zeker overdreven gaan doen en de ene na de andere fles champagne laten aanrukken, en de bruiloft zou het enige gespreksonderwerp zijn. Thuis in Kennington werd er sinds Mia terug was uit Puglia amper nog over iets anders gepraat, en ze zwaaide de hele tijd met haar verlovingsring door de keuken alsof het een boksbeugel was. Het was ‘de bruiloft’ voor en ‘de bruiloft’ na, alsof er nog nooit in de geschiedenis een bruiloft had plaatsgevonden – en ook niet meer zou plaatsvinden. Als Ruby of ik ooit zelf zou willen trouwen, stelde ik me zo voor dat er over Mia’s bruiloft in onze familie nog steeds gesproken zou worden als over dé bruiloft. Niet dat die kans nou zo groot was, hielp ik mezelf herinneren.

Want ik mocht dan tweeëndertig zijn en twee armen en twee benen hebben, en een gezicht met gelaatstrekken die vagelijk op de juiste plek zaten (ik had een enorme hekel aan mijn smalle bovenlip), toch had ik nog nooit een vriendje gehad. En was ik nog nooit verliefd geweest. Oké, in Edinburgh had ik vijf weken lang een oogje op iemand gehad. Daar was ik gevallen voor een tweedejaarsstudent geschiedenis – Rich. Maar dat had ik verpest door te gretig te zijn. Ik was ervan uitgegaan dat hij na onze eerste nacht samen mijn vriendje was, zonder dat het tot me doordrong dat Rich dat anders zag. In die eerste korte weken waarin ik voor het eerst helemaal in de ban was geraakt van een man, kwam hij in het holst van de nacht naar mijn studentenkamer, maar op een donderdagavond niet lang daarna zei mijn vriendin Sarah dat ze hem met een ander meisje had zien zoenen in de Three Witches. Ik raapte de moed bij elkaar om hem daar een berichtje over te sturen en Rich antwoordde: Wie denk je wel dat je bent, mijn vrouw soms? De pijn was zo heftig en scherp dat ik me net een klein kind voelde dat haar vinger in een vlammetje had gehouden. Dat was dus einde Rich.

Sindsdien had ik welgeteld drie korte contacten met mannen gehad, om eerlijk te zijn onenightstands, hoewel ik me dat op het moment zelf niet realiseerde. Dat besef je niet, toch? Elke keer dacht ik dat het een begin van iets zou kunnen zijn. Misschien dat deze dan eindelijk mijn vriendje zou worden? Of de volgende? Of degene daarna? Maar van vriendje-vriendinnetje kwam het nooit en ik werd ook geen enkele keer verliefd, want nadat ze met me naar bed waren geweest, stuurden ze me nooit meer een berichtje en belden ze me nooit meer op. Vervolgens had ik mijn best gedaan om te doen alsof het me allemaal volkomen koud liet.

Wat moest je met een vriend, hield ik mezelf voor, als kranten en tijdschriften vol stonden met verhalen van vrouwen die van alles te klagen hadden over relaties? ‘Lieve Lita, mijn vriend wil als we liggen te vrijen elke keer dat ik vieze praatjes uitsla, maar ik kan niets meer bedenken. Wat raad je me aan?’ Of: ‘Lieve Lita, mijn man zet lege melkpakken altijd terug in de koelkast in plaats van ze in de vuilnisbak te gooien. Moet ik nu gaan scheiden?’ Als ik zo’n brief zou schrijven, zou die luiden: ‘Lieve Lita, ik ben tweeëndertig en ik ben nog nooit verliefd geweest, maar ik heb best een leuk leven, hoewel ik nog steeds bij mijn zussen woon en een paar bizarre gewoontes heb. Soms vind ik het raar dat ik op mijn leeftijd geen vriend heb, maar kun je ooit van tevoren weten of iemand je zal kwetsen?’

Ik bleef staan op de stoep en keek voor een snelle innerlijke peptalk op naar de gevel van Claridge’s. Luister eens even, Florence Fairfax, dit wordt een vrolijke avond en jij gaat de hele tijd glimlachen. Je gaat niet zitten somberen alsof je op je eigen begrafenis bent, alleen maar omdat je zus wil trouwen met een man die anderen beoordeelt aan de hand van hun golfhandicap. Als iedereen met elkaar proost, klink je overtuigend. Je legt niet op alle slakken zout. Kom op!

Ik wierp een blik op mijn voeten en realiseerde me dat ik de

hoge hakken die ik die ochtend in een plastic zak van Boots naar mijn werk had meegenomen vergeten was en die avond dus mijn werkschoenen zou moeten aanhouden. Die waren zwart, met klittenbandsluiting en een dikke rubberzool – het soort schoenen waarvoor je achter op de weekendbijlage van de krant advertenties ziet die zijn bedoeld voor mannen op leeftijd. Ik droeg zulke schoenen omdat ik de hele dag op mijn benen moest staan in een boekhandel in Chelsea. Wie kon het iets schelen dat ik eruitzag als iemand die was ontsnapt uit een bejaardentehuis? Ik stond toch meestal achter de kassa of achter een tafel vol met gebonden boeken. Alleen moest ik nu naar Mia's bruiloftsdinertje bij Claridge's terwijl ik akelig veel leek op iemand die net was geopereerd aan een knobbel op haar voet en een paar orthopedische schoenen had meegekregen.

Hopelijk zou niemand het in de gaten hebben. Ik glimlachte naar de portier die met een hoge hoed op naast de hotelingang stond en stapte door de draaideur de lobby in.

'Florence, lieverd, wat heb jij nou in vredesnaam voor schoenen aan?' vroeg Patricia, zo hard dat de mensen aan een paar andere tafeltjes het konden horen. Mia en Hugo waren er al.

'Sorry,' mompelde ik, en ik boog me voorover om mijn stiefmoeder op haar wang te kussen. 'Ik heb mijn andere schoenen in de winkel laten liggen.'

'Nou, ga maar gauw zitten, dan hoeft niemand ze te zien,' vervolgde Patricia met een knikje naar een lege stoel. 'Ik heb champagne besteld.' Ze was iemand met vogelachtige trekken – een haakneus, kraaloogjes – en kon zich erg druk maken over de verkeerde schoenen en de juiste champagne. Vijfentwintig jaar geleden was ze als de secretaresse 'Pat' in overheidsdienst gaan werken en had ze geconstateerd dat degenen die het snelst promotie maakten lid leken te zijn van een geheime club. De leden

daarvan droegen hetzelfde soort kleding en hadden eenzelfde accent; ze praatten over tennis alsof het een geloof was en niet alleen maar een sport. Patricia wilde ontzettend graag bij die club horen, dus spaarde ze om een pakje van Caroline Charles te kunnen kopen, bevorderde zichzelf van 'Pat' tot 'Patricia' en noemde de wc voortaan 'het toilet'. Ze richtte haar pijlen op mijn vader. Hij was een rouwende weduwnaar wiens vrouw kortgeleden was omgekomen bij een auto-ongeluk en werd bij het ministerie beschouwd als een rijzende ster. Als het haar zou lukken met iemand van die club te trouwen, was ze van de toegang daartoe verzekerd.

Binnen een jaar had pap haar ten huwelijk gevraagd en trok ze in Kennington bij ons in. Ik was drie en schijn die veranderingen in mijn leven in verbijsterd stilzwijgen te hebben aangezien. Een jaar later werd Mia geboren, wat betekende dat ik uit mijn slaapkamer op de eerste verdieping werd verstiten en een trap hoger een nieuwe kamer kreeg met uitzicht op straat. Weer een jaar later kwam Ruby en verkaste ik naar de zolder.

'Hallo, allemaal,' zei ik terwijl ik naar Mia en Hugo toe liep. Ze hadden allebei hun hoofd gebogen; Mia las een brochure, Hugo zat op zijn telefoon te tikken.

'Ach, ik weet niet. We zouden het in de Franse salon kunnen houden, maar daar passen maar honderdtwintig mensen in. Hai, Flo,' zei Mia. Ze keek op en wapperde met haar hand door de lucht alsof ze een vlieg wilde weggagen, waarna ze zich weer over de brochure boog.

'Flo' had ik nooit zo prettig gevonden. Dat deed me denken aan Tampax. Mijn doopnaam was Florence, naar mijn grootmoeder van moederskant, een slanke, energieke Française die in een oude boerderij buiten Bordeaux woonde, met een heleboel dorpskatten en abrikozenbomen om zich heen. Vroeger had ik daar vaak een groot deel van mijn zomervakanties doorgebracht en had ik me laten omkopen om afgevalen fruit te rapen: als ik elke dag een

paar manden vol had, schonk oma die avond een glas met water verdunde wijn voor me in. Dat was ons geheimpje geweest en een reden waarom ik dol op haar was, want zij behandelde me als een volwassenen mens – wat niemand anders leek te doen – wanneer verder niemand met me over mama wilde praten en ik bang was dat ik haar zou vergeten. Als iemand het had gewaagd om oma ‘Flo’ te noemen, had ze diegene in het Frans stijf gevloekt. Ze was overleden toen ik vijftien was en sindsdien had ik veel belang gehecht aan mijn volledige naam, want die verbond me nog steeds met die zomers, al had ik het allang opgegeven mijn zussen te corrigeren.

‘Hugo, zeg Flo eens gedag,’ voegde Mia eraan toe.

‘Hullo Flo,’ zei Hugo. Met een flauw glimlachje keek hij op van zijn telefoon, maar al snel richtte hij zijn blik weer op het scherm. Om eerlijk te zijn had ik wel plinten gezien die interessanter waren. Als hij nou nog lichamelijk aantrekkelijk was geweest, had ik het misschien begrepen, maar hij zag eruit als een potlood met een pak aan: lang en slungelig, met veel gel bij zijn wijkende haargrens, die een grote M op zijn voorhoofd tekende.

Voordat ik ging zitten, dwaalde mijn blik van Hugo’s hoofd naar de tafel. Vijf couverts, twee kaarsen en een viskom vol witte rozen waren bij elkaar opgeteld acht, wat prima was, omdat dat een even nummer was.

‘Waar is Ruby?’ vroeg ik toen er een ober kwam aanlopen met een fles champagne, die hij Patricia voorhield.

Patricia knikte hem toe. ‘Prima. Die is onderweg van een casting, zei je toch, Mia?’

‘Ze zei dat ze misschien niet op tijd zou zijn, maar dat we dan maar alvast moesten beginnen.’ Mia hield haar champagneflûte op, keek toe terwijl de ober die volschonk en hief het glas vervolgens op om te proosten.

‘Is iedereen zover?’ zei ze. ‘Op mij. En op Hugo,’ voegde ze er snel aan toe. ‘Op ons, en op de mooiste bruiloft aller tijden.’ Ze

slaakte een kreetje en vertrok haar gezicht alsof ze bijna in extase raakte bij de gedachte aan zichzelf in een witte jurk.

‘Lieverd, ik ben apetrots,’ zei Patricia.

‘Heel opwindend allemaal!’ loog ik terwijl we klonken met onze glazen.

Hugo huiverde even en tikte tegen zijn borst – hij had ook rare dunne vingers – toen hij zijn glas weer op tafel had gezet. ‘Mia, heb jij soms Rennies bij je? Je weet dat ik van champagne altijd het zuur krijg.’

Ruby arriveerde een halfuur later, toen we al halverwege het hoofdgerecht waren. ‘Sorry, maar ze hebben ons allemaal laten wachten,’ zei ze, waarmee ze een discussie onderbrak die al een kwartier gaande was en erover ging of Mia en Hugo nou een cheesecake als bruidstaart moesten kiezen of Siciliaans citroenbiscuitgebak van dezelfde banketbakker in East End die de bruidstaart van Harry en Megan had verzorgd.

‘Hallo, allemaal, hai, Flo, hai, mam,’ vervolgde ze terwijl ze plichtsgetrouw een rondje om de tafel maakte om ons allemaal op het hoofd te kussen, waarna ze neerplofte op de stoel naast de mijne. ‘Ik kan wel een borrel gebruiken.’

‘We hadden het net over mijn bruidstaart,’ zei Mia met een vork vol vis halverwege haar bord en haar mond.

‘Onze bruidstaart,’ verbeterde Hugo haar.

‘Praat me even bij, wat heb ik allemaal gemist?’

‘Waar was die casting voor?’ vroeg Patricia, die ervan droomde dat Ruby ooit op de cover van de *Vogue* zou komen te staan, zodat ze daar tegenover haar bridgetvriendinnen over kon opscheppen.

‘Een nieuwe campagne voor zelf tegen een koortslip.’ Ruby keek op naar de ober die stond te wachten. ‘Mag ik een wodka-tonic van u? Suikervrije tonic graag.’ Ze draaide zich terug naar de tafel. ‘En het was bar en boos. Ik ga het niet doen, ook niet als ze me ervoor vragen.’

Ruby leek het nooit erg te vinden om klussen aan haar neus voorbij te laten gaan. Er waren elke week wel castings en ze wimpelde ze allemaal af, ervan overtuigd dat op een goede dag haar grote covermoment wel zou komen. Wat daarbij meehielp was dat ze zesentwintig was en nog steeds een creditcard had die gedekt werd door onze vader.

‘Nou,’ zei Patricia, ‘wat wil je eten?’

‘Eh...’ Ruby keek naar onze borden. Hugo zat op een ribeye te kauwen; na een discussie van een paar minuten over de vraag of de vis nu was bereid in boter of in olie hadden Patricia en Mia gekozen voor de zeebaars met een garnituur van tijmcrème; ik had kip besteld, maar had de truffelpuree omgewisseld voor friet, omdat truffel volgens mij naar het kruis van mijn sportlegging rook en ik niet snapte waarom iemand zoiets zou willen opeten. Bovendien kon ik de frietjes al etend tellen. Met heel klein voedsel zoals erwten of rijstkorrels kon ik niet overweg, omdat dat te petieterig was om te tellen, maar frietjes waren prima.

‘Hetzelfde als wat Florence heeft, graag,’ zei Ruby. ‘Ik heb ontzettende zin in een peuk, maar...’ Ze keek de zaal rond, alsof daar iemand anders zou zitten te roken.

‘Kunnen we het weer over de bruiloft hebben?’ verzocht Mia.

Ruby leunde achterover op haar stoel. ‘Ja, sorry. Wat is het plan?’

‘Die gaan we hier houden, maar ik maak me zorgen over het aantal gasten. Neem jij iemand mee?’ Mia kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wil jij Jasper meebrengen?’

Jasper Montgomery was Ruby’s meest recente vriend, een playboy met veel flair en de zoon van een hertog die een kasteel in Yorkshire en tig hectaren land zou erven. Patricia zag het helemaal zitten; Mia was in de loop der weken steeds minder te spreken over de nieuwe chique relatie van onze zus, omdat Jasper geregeld onaangekondigd op de late avond met een slok op thuis langskwam en dan op de bel bleef drukken tot er ie-

mand open kwam doen – meestal Mia – waarop Jasper dan de hal binnentuimelde.

‘Hoe moet ik dat in godsnaam weten?’ antwoordde Ruby. ‘De bruiloft is pas met kerst. Dat is...’ Ze tikte met haar vingers op tafel om het af te tellen. ‘...over vier maanden. Ik weet nu echt nog niet hoe het er dan tussen ons voor staat.’ Ze ging even relaxed met relaties om als met de kloktijd. En door die nonchalance, in combinatie met haar sproeten en haar lange kastanjebruine krullen (er was haar ooit verteld dat ze op *headshots* op ‘een jonge Julia Roberts’ leek), vielen er mannen voor haar bij de vleet.

‘En jij, Flo?’ zei Mia.

‘Hoe bedoel je?’

‘Wil jij iemand meenemen?’

‘Naar de bruiloft?’

‘Naar mijn bruiloft, ja. Daar hebben we het toch over?’

‘Onze bruiloft,’ zei Hugo.

Bij die vraag schoot ik in de verdediging. ‘Nou, ik bedoel, nee... Ik dacht niet... Ik denk niet... Ik kan me niet voorstellen wie dat dan zou kunnen zijn, dus –’

‘Florence, liefje, ik heb hier eens over nagedacht,’ viel Patricia me in de rede, en halverwege een hap verstrakte mijn kaak. Patricia sloeg een vleierig toontje aan, alsof ze een spin was, een zwarte weduwe, die haar prooi eerst wil verleiden voordat ze die doodt. ‘Ik vind het hoog tijd worden dat je je eens om je liefdesleven bekommert. Je bent tweeëndertig, lieverd. Je zou inmiddels toch echt een vriend moeten hebben. Wat moeten mensen wel niet van je denken? De tijd staat niet stil.’

Ik slikte. ‘Misschien denken de mensen wel dat ik lesbisch ben, Patricia.’

‘Goeie help! Bén je les... Ben je zo iemand?’

Ik pakte een frietje op en doopte het in het zilveren potje ketchup naast mijn bord. ‘Nee, helaas niet.’

Ook al had ik jarenlang gedaan alsof het me niet kon schelen of ik nou een vriend had of niet, en alsof het niet erg feministisch was om je om zulke dingen druk te maken, toch vond ik het wel degelijk erg. Waren mijn borsten soms te plat? Mijn voeten te groot met hun maatje drieënveertig? Lag het aan mijn lichte huid, of de moedervlek op mijn voorhoofd die ik altijd probeerde te verbergen achter mijn haar? Konden mannen aan me zien dat ik weinig ervaring had? Hing er soms een weerzinwekkende seksloze geur om me heen?

Diep in mijn hart wilde ik natuurlijk graag verliefd worden. Dat wil immers iedereen. Ik had in mijn puberteit heel wat romans verslonden en ervan gedroomd even aantrekkelijk te zijn als Scarlett O'Hara, met dan die brutale intelligentie van Jo March erbij en de porseleinen huidskleur van Daisy Buchanan. Maar hoewel ik het mezelf toestond daar op donkere zondagavonden over te piekeren, gaf ik het nooit hardop toe en wilde ik er met mijn familie niet over praten. Zeker niet omdat mijn zussen er stukken aantrekkelijker uitzagen dan ik.

We woonden al jaren met z'n drieën. Toen ik achttien was, zat pap in Pakistan. Vijf jaar later stuurde Buitenlandse Zaken hem naar Argentinië. In die tijd ging Patricia in een flat in South Kensington wonen. Ons huis in Kennington had ze nooit zo zien zitten, omdat de postcode niet genoeg standing had, dus haalde ze pap over om nog een hypotheek te nemen en iets anders voor haar te kopen. Patricia beweerde dat dat was om Ruby, Mia en mij de kans te geven thuis te blijven wonen, maar de waarheid was dat ze het gevoel had dat het haar toekwam om in een chic appartement te wonen met dik tapijt, kostbaar bloemetjesbehang en de postcode sw7. Ze was tenslotte de vrouw van een ambassadeur, ook al bracht ze het grootste deel van haar tijd in Londen door. Om de paar maanden ging ze op bezoek in Buenos Aires en pap kwam op zijn beurt ook weleens over, maar toch brachten ze zoveel tijd los van

elkaar door dat ik me vaak afvroeg of ze echt wel zo'n goede relatie hadden. In de loop der jaren was ik gaan begrijpen dat die júst zo goed was omdat ze lange periodes niet bij elkaar waren. Als ze fulltime hadden samengewoond, zouden ze elkaar waarschijnlijk de tent uit hebben gevochten. Patricia was zo'n neuroot die wilde dat iedereen die op bezoek kwam eerst zijn schoenen uittrok; pap was de stabiele factor. Zij wilde een man die het haar mogelijk maakte elke week naar de kapper te gaan en te dineren in dure restaurants; hij had behoefte aan een vrouw die als ze op bezoek kwam bereid was de diplomatenvrouw te spelen. Patricia had er helemaal geen bezwaar tegen om een lint door te knippen bij de opening van een nieuwe textielfabriek of een babbeltje te maken met de echtgenote van de sojabonenmagnaat. De flat in South Kensington stond vol met officiële foto's die bij dergelijke gelegenheden waren gemaakt.

Maar goed, sinds Patricia was verhuisd, hadden er bij ons thuis meer vriendjes op de stoep gestaan dan postbodes. Meestal kwamen die voor Ruby, maar voordat Hugo ten tonele was verschenen, had Mia er ook heel wat versleten, en als ik 's ochtends beneden kwam, had ik vaak types die Rupert of Jeremy heetten in de keuken naarstig naar theezakjes zien zoeken. De enige man die mijn kamer in kwam, had rood haar en vier benen en heette Marmelade: mijn kat, zeventien jaar oud.

'Maar we maken ons echt zorgen om je,' ging Patricia onverstoort verder, 'dus had ik zo gedacht dat je maar eens naar die vrouw toe moest gaan over wie ik bij de kapper in de *Posh!* heb gelezen – ze heeft een grappige naam. Gwendolyn en nog wat. Een liefdescoach. Of goeroe. Ik weet het niet meer precies. Maar kennelijk is ze briljant.'

Met mijn ogen tot spleetjes geknepen keek ik over tafel. 'Een liefdescoach? Hoe bedoel je?'

'Voel je nou maar niet opgelaten, lieverd. Zie haar maar als een therapeute voor relaties. Ga naar haar toe, bespreek met haar

hoe het met je gesteld is en waar je precies naar op zoek bent, en dan helpt ze je van al je probleempjes af.

‘Hoe. Bedoel. Je?’ herhaalde ik langzaam, met tussen elk woord een korte pauze.

‘Het lijkt me gewoon een beetje eenzaam om op jouw leeftijd nog steeds alleen te zijn terwijl je zussen gaan trouwen. Een beetje... onnatuurlijk.’

‘Mam, wacht even,’ kwam Ruby tussenbeide. ‘Ik ga niet trou-’

Patricia stak een hand op ten teken dat ze nog niet was uitgesproken. ‘Wil je dan niet een nieuw iemand leren kennen, lieverd?’ zei ze, zich naar me toe buigend. ‘Wil je niet een leuke man vinden, zoals Hugo, en je settelen?’

Ik keek naar Hugo, die zijn wijsvinger over zijn bord haalde om de jus van zijn steak op te deppen en die vinger vervolgens in zijn mond stak.

‘Patricia,’ begon ik, ‘we leven in de eenentwintigste eeuw. Voor vrouwen is het niet verboden om single te zijn. We kunnen auto-rijden, we hebben stemrecht. We kunnen een eigen huis kopen. We kunnen voetballen in de eredivisie en...’ Ik zweeg even en probeerde nog meer te bedenken. ‘We kunnen doen wat we willen met ons eigen lichaamshaar. We kunnen ons kleden zoals we willen. En we kunnen soloseks hebben als we daar zin in hebben. Daar is geen man voor nodig.’

‘Goeie help, Florence, laten we ons nou niet verlagen tot vulgareiteiten,’ antwoordde Patricia, en ze trok een tuitmondje alsof ze net aan een batterij had gezogen.

Maar ik kwam op dreef en begon het leuk te vinden. ‘In wezen kunnen we doen wat we maar willen, verdorie, en we hoeven al helemaal geen vriend te hebben alleen maar omdat andere mensen dat zeggen.’

Ik leunde achterover in mijn stoel en keek haar uitdagend aan, maar Patricia was net onkruid dat niet uit te roeien was.

‘Lieverd,’ antwoordde ze met schuin gehouden hoofd. ‘Wat ben je toch altijd tegendraads. Want stel nou dat die vrouw je kan helpen?’

‘Ik heb geen hulp nodig!’ riep ik uit, hoewel het schriller klonk dan de bedoeling was, dus slikte ik en begon opnieuw. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat ik tevreden ben met hoe de dingen zijn en dat ik echt niet naar een ouwe heks met een pak tarotkaarten toe hoef.’

‘Volgens mij is er niets mis met haar. Ze heeft een praktijk aan Harley Street.’

‘O, Harley Street! Dan is er dús niets aan de hand. Als ze daar zit, moet ze wel oké zijn.’

‘Florence, toe, doe nou niet zo mal. Ik bied je alleen maar een sessie aan bij iemand die je misschien kan helpen om anders tegen de dingen aan te kijken.’ Patricia zweeg even en reikte naar haar wijnglas. ‘Je vader vindt het een goed idee. Die maakt zich echt zorgen om je.’

Ik wist niet wat vernederender was: dat me gezegd werd dat ik naar een liefdescoach toe moest gaan of dat pap blijkbaar mijn relatiestatus met Patricia besprak.

Ik boog mijn hoofd en mompelde iets tegen mijn borst.

‘Wat zei je?’ vroeg Patricia.

‘Niets,’ antwoordde ik, en met een ruk hief ik mijn hoofd weer op. ‘Oké, als pap en jij het een goed idee vinden, wil ik wel een keer naar haar toe gaan. Eén keer maar, zolang we maar nooit meer in deze familie mijn liefdesleven hoeven te bespreken. Afgesproken?’

‘Zo ken ik je weer,’ zei mijn stiefmoeder, en met een van haar tengels reikte ze over de tafel om me een klopje op mijn hand te geven. ‘Ik maak wel een afspraak voor je. Op mijn kosten. Je vader is daar vast blij om.’

‘Ik zie het wel zitten,’ voegde Mia eraan toe. ‘Kom op, Flo, je wilt toch niet altijd alleen blijven?’